

La mida justa de la trobada

Publicat per [Interacció](#) [1] el 19/01/2022 - 10:19 | Última modificació: 23/06/2026 - 07:47

Els festivals han crescut durant dècades associant èxit amb afluència, projecció internacional i expansió constant. Aquest article de Pablo Belime proposa una pregunta diferent: hi ha un punt a partir del qual el creixement empobreix l'experiència? A partir de l'estudi dels microfestivals, l'autor defensa que la qüestió no és només quanta gent hi participa, sinó quines relacions, ambients i formes de trobada fan possibles.

Els microfestivals van experimentar un creixement notable abans de la pandèmia i les restriccions sanitàries van contribuir a fer-los encara més visibles. Tanmateix, Belime sosté que no són simplement una resposta conjuntural, sinó l'expressió de noves lògiques de difusió cultural i de relació entre artistes i públics.

El text parteix d'una idea inspiradora: el festival és una forma d'utopia temporal. Durant uns dies, crea un espai diferent de la vida quotidiana on els participants experimenten altres maneres d'estar junts, compartir temps i relacionar-se amb les obres. Aquesta experiència depèn en gran mesura de la qualitat de les interaccions que s'hi produeixen.

Belime recupera aportacions de l'antropologia i la sociologia per argumentar que el gigantisme pot degradar aquesta experiència. Les grans dimensions introdueixen distàncies físiques, mediadors i barreres que dificulten la comunicació directa entre persones i amb les propostes artístiques. No és casual que el 77 % dels festivalers enquestats considerin que el nombre de persones presents influeix en l'ambient de l'esdeveniment.

?La proximitat física no garanteix la trobada, però pot crear les condicions perquè artistes, públics i territori comparteixin una experiència més intensa.

L'interès dels microfestivals no resideix únicament en la reducció de l'aforament. Segons l'autor, aquests esdeveniments funcionen com a laboratoris on es poden assajar noves formes d'organització, sostenibilitat ambiental, cooperació territorial i relació amb els públics. El text connecta aquesta qüestió amb els reptes climàtics actuals i assenjala que la reducció d'escala facilita models de circulació artística menys intensius en emissions i més arrelats al territori.

La contribució més interessant de l'article apareix, però, en el tram final. Belime afirma que la clau no és tant la mida com la **escenificació de l'experiència**. Programació, espai, públic i ambient només generen valor si formen part d'una proposta coherent capaç de suscitar curiositat, descoberta i trobada. La «scénarisation» esdevé així una forma de mediació cultural que articula les relacions entre obres, artistes i participants.

El text resulta especialment interessant perquè desplaça el debat dels indicadors quantitatius cap a la qualitat de l'experiència cultural. La pregunta que deixa oberta no és quants assistents hauria de tenir un festival, sinó quines condicions permeten que la trobada cultural continuï sent significativa en un context marcat per les exigències ecològiques i la recerca de formes més properes de participació.

Referència

Belime, P. (2022). *Les micro-festivals peuvent-ils transformer l'expérience festivalière ?* NECTART, 14, 142–152. <https://doi.org/10.3917/nect.014.0142> [2]

Categories: Publicacions acadèmiques
Categories: Recursos i publicacions

Etiquetes: participació cultural

Etiquetes: públics de la cultura

Etiquetes: cultura i sostenibilitat

Etiquetes: innovació cultural

Etiquetes: estudis socials de la cultura

- [3]

URL d'origen: <https://interaccio.diba.cat/blogs/2022/mida-justa>

Enllaços:

[1] <https://interaccio.diba.cat/members/interaccio>

[2] <https://doi.org/10.3917/nect.014.0142>

[3] <https://interaccio.diba.cat/node/4821>